

Життя зі швидкістю 3 повідомлення на хвилину

З того дня пройшло вже багато часу, а в мене досі лишилася звичка щогодини перевіряти повідомлення на Фейсбуці. Якби хтось побачив, як я переховуюсь вечорами від дружини та переглядаю фото молодої кучерявої дівчини на фоні Мон-Руаяль, то вирішив би, що я маніяк.

І, здавалося б, мій шлюб мене цілком влаштовував, проте... в той день Вона була такою гарною. На Ній було жовте платтячко по коліна та босоніжки з великими синіми гудзиками з обох боків. Ща прогулянку з цією красою довелося викласти все, що у мене було: роботу і можливість отримати канадське громадянство. Але тоді я не думав. Мені було добре. Собі я нагадував підсліпувате кошения, котрого на вулиці приголубила мила дівчинка і якого вона, звичайно, не залишить собі, бо: "А хто його годуватиме, хто за ним митиме підлогу? А паразитів виводити? Облиш, хто-небудь інший забере. Ходімо додому, донечко".

Важко відпускати людей, яких ти любиш. Особливо якщо вони мають повернутися, але невідомо коли. 15 Серпня Джозефа стояла в черзі на паспортний контроль і посміхалася до мене. Вона обіцяла, що ми ще зустрінемося. А серце наївне, переконати його не важко.

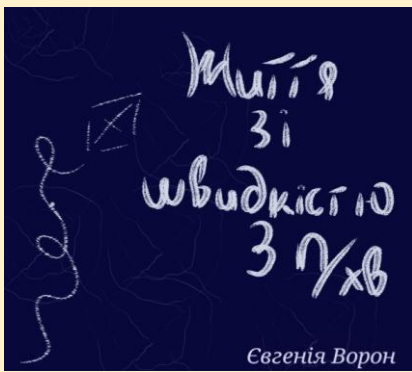
По дорозі додому я відчував все більший приплив теплої хвилі всередині. Всі втрати були затьмарені однією лише можливістю берегти її дотик у пам'яті та чути її дихання в шелесті екваторіальних пасатів.

Одразу після повернення в Колумбію я занурився в ностальгію. Перший коментар від josef_draw013 під фото моєї картини в Instagram. Перше повідомлення. Моя обіцянка подарувати їй ту картину. Я й не думав, що напис у профілі "Місце проживання - Мадрид" навряд чи могла мати на увазі моє містечко в провінції Кундинамарка з шістдесят однією з половиною жителів.

Тож мені довелося їхати в столичне поштове відділення, щоб додержати даного новій знайомій слова. А далі тиждень, місяць, два, три, нескінченні розмови у Скайпі, жарти про жахливу роботу пошти та дивність сучасного світу... Потім освідчення в коханні... Онлайн-побачення, перегляди фільмів через Rabb.it, мрії побачитися наживо та уявлення майбутніх щасливих днів разом... Та сварки, часом дуже довгі та болісні. І після кожної Джозефа оголошувала мені бойкот. Під час одного з них мені запропонували підвищення. Цілий рік стажування в Монреалі на посаді помічника бортового радиста з можливістю постійного працевлаштування згодом.

Джозефа відключила всі повідомлення в Фейсбуці. Під дією цієї функції я навіть не міг з Нею зв'язатися. Єдине, що було в моїх силах, це залишити в себе на стіні інформацію про переїзд та щодня перевіряти, чи є відповідь від Джозефи. Звідси і звичка, про яку я згадував на початку.

Відповіді так і не прийшло, проте прийшла Вона. Просто з'явилася до мене в аеропорт, ні тобі "добрий день", ні "вибач". Свавільно витягнула на вулицю та примусила провести з Нею кілька днів, без зупинки та перепочинку. Ці дні досі відмічені у коморі моїх спогадів хештегом "найкращі".

- Ед, сфотографуй мене ось тут, на фоні гори.
- Добре, посміхнись... зроблено!
- Дякую! - І поцілувала мене в щоку.

Тиждень пролетів швидко. Надто швидко. І ось вже моя Джозефірка не зі мною, а я сиджу тут, на горищі в хаті мого батька та його нової подруги.

З наступним вдихом вологе від сирості павутиння забилося мені до носа. Гучно чхаючи, я навіть не помітив, як двері відчинилися. Там стояв мій “любий” зведений брат. В заляпаних мазутом руках він тримав ще чорнішу ганчірку, а по зморшках на його завчасно постарілому обличчі текли краплини поту.

Давид потягнувся за коробкою з інструментами та, не втримавшись, зневажливо гукнув до мене:

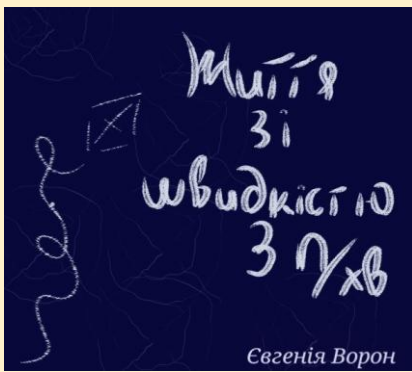
- Долітався, пілот собачий?! Вивчитися він хотів. За кордон хотів. Вийшло, га? Врізався твій літак, друже! І у що? У бабу! Даніела всім сусідам розтредзвонила, який в неї пасинок успішненький, куди дорвався, в самій Канаді живе! А він що? А він тепер ніщо, до того ж безробітне. - сплюнув і зник за грюкнувшими дверима.

Я закусив губу. Сварка з Давидом ніколи не буде доречною. Особливо враховуючи його перевагу в зрості та масі. Мені залишалось тільки придушити образу, зібрати розкладені на підлозі альбоми та піти до своєї кімнати... а точно, в мене ж більше немає кімнати. Її тепер займає крихітка Анжи. Черговий зведений родич. Взагалі з рідних мені в цьому будинку був тільки батько, а із справді близьких - ніхто. Я зібрав у маленьких мохнатий клубочок всі свої приємні спогади та розгорнув його тільки коли вийшов з міста, подалі від усіх токсичних людей.

В Мадриді я відчував себе раковою клітиною, що начебто своя, проте всі навколо їй не раді. На житло у пристойній частині столиці грошей не вистачало, тому я оселився в Соачі в однієї мамаші, котра вдень сиділа вдома, а ввечері вбиралася як могла і йшла кудись, залишаючи на мене п'ятеро дітей. Вони буквально висіли на голові та не давали спати, проте покривальце в кутку кімнати обходила мені всього в півтори сотні тисяч песо на місяць. Приблизно стільки ж тут коштує замовити вбивство людини.

Працюючи водієм доставки одному-Богові-відомо-чого, я отримував трошки більше тієї суми, так що мені вистачало ще й на поїзду в центр раз на тиждень та на дві години користування Інтернет-кафе. Цього і так було не достатньо для нормального спілкування, а до того ж більшу частину часу Джозефа просто ревіла у слухавку. Я ж сидів і слухав, відчуваючи себе винним у всіх горях людства, але нездатним нічого з цим зробити.

У ніч на 27 Грудня мені не спалося, хоча я і був стомлений після довгого рейсу. Я переконався у тому, що вся п'ятірка носів, нехай скоріше тривожно, аніж мирно, але сопить у іншому кінці кімнати, після чого ввімкнув мобільний Інтернет. Пролистуючи стрічку Фейсбуку, не розрізняючи границі між постами, я чекав, доки на протилежному березі Атлантичного океану настане ранок і я зможу привітати моє “сонечко”. Випадково мій погляд зачепився за помітку “Джозефа Ріверо” під фото з різдвяної вечірки інституту дизайну. На передньому плані намагалась пристойно посміхнутися купка п'яних як хлющ дівчат, а на задньому Джо повисла на шії в якогось мужика.

Важко описати мої емоції тоді. Скажу тільки, що мене накрило. Не чекаючи світанку в Іспанії, я став писати, дзвонити, закидати її аудіоповідомленнями. Час ішов занадто повільно і я відчував, як кожна секунда проїжджає лезом по серцю, залишаючи неглибокі болючі розрізи, як ті, що залишаються від паперу. Руки тряслись від люті. Телефон постійно падав. Я ледве стримувався, щоб остаточно не розбити його.

Тільки-но Вона вийшла на зв'язок, я накинусь. Кричав на Неї, мов дикий звір. Все. Її нікуди було дітись. І вона ридала. Так, ніби це я її зрадив та побіг за першою побаченою спідницею. Жодних виправдань, та й взагалі нічого зрозумілого я від Неї не почув. Зрештою, я особливо й питаю.

Нарешті, Вона поклала слухавку. Гарне рішення, подумав я. Мені потрібен був час, щоб заспокоїтися. Я не мав бажання залишатися в одній кімнаті з нервуючими дітьми, тому пішов назад на роботу. Чергова дальня доставка. Ну от і чудово. Повернувся тільки опівночі наступного дня. Мануела, власниця будинку й мати тих п'яти хропунів, ще не пішла. Вона нервово постукувала мізинцем по пластиковій кружці з мутною бузково-сірою рідиною. Було помітно, що вона тільки прокинулася. У світлі єдиної лампи над ганком тіні під очима від вчорашнього макіяжу ставали ще більше й темніше. Короткі вицвілі вологі вії злегка тремтіли, осипаючи щоки дрібними солоними росинками.

Ліворуч від загрубівших і вкритих пилом ступень лежала упаковка від таблеток. Пуста. Я не особливо бажав сувати носа не в свої справи, тому намагався непомітно пройти в будинок та заснути в кутку, навіть не роздягаючись. На жаль, я наступив на щось, що своїм гучним тріском видало моє місцезнаходження. Пластик. Сміття. Звалище. Дістало.

Мануела швидко зібрала свої коробочки, проте не пішла.

— В-все нормально? — Я відчував, як незграбно звучить мій голос та саме питання в даній ситуації, але було запізно, вона вирішила відповісти.

— ...— Схлип. — Ага. Просто треба було де з чим розібратися. Я вже все. Сьогодні не піду на роботу, в Хуана кашель. Треба зостатися й придивитися за ним.

— Зрозуміло..

— А ти, напевно, піди погуляй. Поклич друзів і затуси де-небудь. Тут тобі, все одно, не вдасться поспати.

Вона поспіхом зайшла всередину, притримуючи рукою живіт. Я не бачив її лиця, але відчував, як вона зморщилася від болю.

На вулиці нікого не лишилося, окрім мене та темних очниць тузені будинків. Тишу, яка буває виключно на похоронах і екзаменах, розбавляли слабкі крики, що доносилися час від часу з вулиці Трансверсаль-7, — колеги Мануели вийшли на роботу. Я дійшов до найближчої автобусної зупинки. Так, громадський транспорт у таку годину не ходить, але я усівся чекати. Мені захотілося перевірити Фейсбук. “А раптом Вона мені щось написала.”? Ні, безнадійно. Пригадуєте, це та сама безглузда звичка.

Я довго дивився на її фото і мені захотілося вибачитися, хоча б за крик. Коли я відкривав чат, то вже знав, що там побачу. Блок. Очікувано, проте все одно прикро. Другий проїзд лез по моєму міокарду. Боляче.